
Předmluva

Nápad na *Ikaboga* jsem dostala už dávno. To jméno vychází ze slova „Ichabod“, které znamená „žádná sláva“ nebo „sláva pominula“. Proč jsem si vybrala zrovna tohle jméno, asi pochopíte, až si celý příběh přečtete, protože se v něm věnuju tématům, která mě zajímají odjakživa. Co se od nestvůr, které si vymyslíme, dozvídáme sami o sobě? Co se musí stát, aby se zlo zmocnilo člověka nebo celé země, a co je potřeba k tomu, aby bylo poraženo? Proč lidé raději věří lžím, i když pro ně mají jen jalové důkazy, anebo dokonce nemají vůbec žádné?

Tenhle příběh jsem napsala v přestávkách mezi knížkami o Harrym Potterovi. Příběh se nikdy nijak zvlášť neměnil. Už v první verzi začínal smrtí nebohé paní Hrdličkové a končil... a to vám neřeknu, kdybyste ho náhodou četli poprvé!

Ikaboga jsem četla nahlas svým nejmladším dětem, když byly ještě malé, ale nikdy neměl konec, což Mackenzie velmi rozčilovalo, protože to byl její oblíbený příběh. Když jsem dokončila posledního Harryho Pottera, pět let jsem nepsala ani čárku, a když jsem se rozhodla, že moje další kniha nebude pro děti, *Ikabog*, stále nedokončený, putoval na půdu. Tam ležel víc než deset let a byl by tam nejspíš do-

dnes, nebýt pandemie covid-19 a toho, že miliony dětí musely zůstat zavřené doma, nemohly chodit do školy a vídat se s kamarády. A mě napadlo umístit příběh zdarma na internet a poprosit děti, aby mi k němu namalovaly ilustrace.

Takže velmi zaprášená krabice s papíry potišťenými i popsanými rukou putovala z půdy dolů a já se dala do práce. Moji tou dobou už teenageři, kteří byli prvními posluchači příběhu o *Ikabogovi*, večer co večer seděli a poslouchali vždycky jednu téměř dokončenou kapitolu. Tu a tam se zeptali, proč jsem vyškrtla něco, co mívali rádi, a já do textu přirozeně vracela všechno, co jim chybělo, a přitom jsem žasla, kolik si toho pamatují.

Kromě své rodiny, u níž nacházím ohromnou podporu, chci poděkovat těm, kteří mi za tak krátkou dobu pomohli *Ikaboga* zveřejnit: svým redaktorům Arthuru Levinovi a Ruth Alltimesové, Jamesi McKnightovi z agentury Blair Partnership, svým manažerům Rebecce Saltové, Nicky Stenohillové a Marku Hutchinsonovi a svému agentovi Neilu Blairovi. Od všech zúčastněných to bylo skutečně herkulovské úsilí a patří jim můj nehynoucí vděk. Ráda bych také poděkovala každičkému dítěti (a těm několika dospělým!), které poslalo obrázek do ilustrátorské soutěže. Bylo mi ohromným potěšením probírat se příspěvky a vím, že ani zdaleka nejsem jediná, kdo žasne nad talentem malých ilustrátorů. Těší mě pomyslení, že *Ikabog* třeba poskytl budoucím vý-

tvárníkům a ilustrátorům první prostor pro veřejnou ukázkou jejich práce.

Vrátit se do Přehršlánie a dokončit, s čím jsem kdysi dávno začala, byla jedna z nejpříjemnějších zkušeností v mém spisovatelském životě. A teď nezbyvá než doufat, že vás tenhle příběh bude bavit číst, stejně jako mě bavilo ho psát.

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'JKR' with a flourish at the end, set against a light grey background.

J.K. Rowlingová
červenec 2020

*Také severně od Kruasan se rozkládaly zelené louky a tekly čisté, třpytivé řeky.
Uprostřed nich ležela dvě města, Tvarošice a Vurstopok.*

Felix, 9 let, Dobrá voda u Českých Budějovic

KAPITOLA 1

Král Norbert Neohrožený

Bylo nebylo jedno maličkaté království, a to království se jmenovalo Přehršlánie. Stovky let tu vládl dlouhý rod světlovlasých králů. V době, o které vyprávím, seděl na trůně král Norbert Neohrožený. Přídomek „Neohrožený“ si přidělil sám v den korunovace, trochu proto, že to vedle jména Norbert znělo dobře, ale hodně taky proto, že jednou chytil a zabil vosu, a navíc docela sám, nepočítáme-li pět sluhů a jednoho čističe bot.

Když král Norbert Neohrožený usedl na trůn, těšil se u svých poddaných ohromné oblibě. Měl překrásné zlatavé kudrliny a úchvatný pěstěný knír a náramně mu to slušelo v těsných pumpkách, sametových kabátcích a nařasených košilích, které v té době bohatí pánové nosili. Říkalo se o něm, že je velkorysý, kam přišel, tam se usmíval a mával, a tuze se vyjímal na portrétech, které se rozvázely po království a všely na radnicích. Lidé byli se svým králem zkrátka navýsost spokojeni a mnozí věřili, že mu kralování půjde ještě lépe než jeho otci Pravoslavovi Počestnému, který měl poněkud křivé zuby (ačkoli se o tom příliš nemluvalo).

Králi Norbertovi se v koutku duše ulevilo, když zjistil, že vládnout Přehršláni není zase taková fuška. Království

si vlastně vládlo docela samo. Skoro všichni měli dost jídla, obchodníci vydělávali hrnce zlatáků a Norbertovi rádci vyřešili každyčický problém, který se objevil na obzoru. Takže na Norberta zbývalo jen zářivě se usmívat na své poddané, když pětkrát týdně vyjel kočárem na lov se svými přáteli lordem Flusbrockem a lordem Kydliánem.

Flusbrock a Kydlián měli každý svůj zámeček s velkými pozemky, ale připadalo jim levnější a zábavnější bydlet v paláci s králem, debužírovat na jeho hostinách, lovit jeho jeleny a dávat pozor, aby se král nezakoukal do některé z krásných šlechtičen. Pranic by se jim nehodilo, kdyby se král oženil, neboť královna by jim dozajista zatnula tipec a měli by po zábavě. Nějakou dobu se Norbertovi líbila lady Eslanda, tmavovlasá a krásná tak, jako byl Norbert světlomasý a pohledný, ale Flusbrock Norberta přesvědčil, že je moc vážná a studovaná a lidem by se jako královna nelíbila. Norbert nevěděl, že lord Flusbrock má na lady Eslandu pifku. Kdysi ji totiž sám požádal o ruku, jenže milá Eslanda mu dala košem.

Lord Flusbrock byl hubený, prohnaný a chytrý. Jeho přítel Kydlián měl brunátný obličej a byl tak macatý, že ho na jeho velikého hnědáka muselo vždycky vyzvednout šest mužů. Nebyl sice tak bystrý jako Flusbrock, ale pořád byl o dost chytřejší než král.

Oba lordi byli nesmírně zběhlí v umění lichotek a dokázali dokonale předstírat údiv nad tím, jak báječně Norbertovi všechno jde, od jízdy na koni po cvrnkání kuliček. A jestli Flusbrock něco dovedl opravdu skvěle, tak přesvědčit krále, aby dělal věci prospěšné pro něj. A jestli něco uměl

Kydlián, tak přesvědčit krále, že nemá na zemi věrnějších přátel, než jsou oni dva.

Norbertovi oba lordové připadali jako bezva kluci. Radili mu, aby pořádal velkolepé večírky, bohaté pikniky a přepychové hostiny, protože Přehršlánie byla daleko za hranicemi proslulá svým jidlem. Každé zdejší město mělo svůj vyhlášený pokrm a všechny byly nejlepší na světě.

Hlavní město Přehršlánie se jmenovalo Kruasany, nacházelo se na jihu země a všude kolem se rozprostíraly rozlehlé sady, pole se zářivě zlatou pšenicí a louky se smaragdově zelenou trávou, na nichž se pásly čistounce bílé krávy. Smetana, mouka a ovoce od místních farmářů putovaly k mimořádným kruasanským pekařům.

Laskavě si představte ten nejlepší koláč nebo tu nejkřupavější sušenku, jaké jste kdy měli. A já vám teď povím, že v Kruasanech by se styděli, kdyby měli takové blafy prodávat. Pokud dospělý muž požitkem nezaslzel, když se zakousl do zdejšího pečiva, považoval se takový kousek za zcela nepodařený a už ho nikdy nikdo neupekl. Výlohy místních pekařství byly do výšky zarovnané dobrotami jako panenské sny nebo vílí kolébky, ale ze všech nejslavnější byly nebeské pusinky, tak úžasně, palčivě lahodné, že se šetřily na zvláštní příležitosti a všichni radostí plakali, když je jedli. Král Porfirio ze sousedního Lijawského království už králi Norbertovi poslal dopis, v němž mu nabízel ruku kterékoli ze svých dcer výměnou za doživotní dodávku nebeských pusinek, ale Flusbrock Norbertovi poradil, aby se velvyslanci Lijawského království vysmál do obličeje.

„Jeho dcery nejsou ani zdaleka tak krásné, abyste je vyměnil za nebeské pusinky, pane!“ prohlásil Flusbrock.

Také severně od Kruasan se rozkládaly zelené louky a tekly čisté, třpytivé řeky. Uprostřed nich ležela dvě města, Tvarošice a Vurstpork. Ta od sebe odděloval klenutý kamenný most přes hlavní přehršlánskou řeku Flumu, po níž se z jednoho konce království na druhý plavily pestrobarevné lodě se zbožím.

Tvarošice byly slavné svými sýry: obrovitá bílá kola, temně oranžové koule, velké drolivé modrobílé válce a docela malinkaté mazlavé syrečky hladší než samet.

Vurstpork každý znal pro zdejší uzené a medové šunky, křupavé slaninky, kořeněné klobásy, jemné bifteky a zvěřinové koláčky.

Slané a kořeněné vůně stoupající z komínů cihlového Vurstporku se mísily s ostrými pachy linoucími se ze dveří tvarošických sýrařů a na čtyřicet kilometrů daleko slinil každý, kdo ten lahodný vzduch vdechl.

Stačilo vyjet pár hodin na sever od Tvarošic a Vurstporku a narazili jste na vinice, kde rostly hrozny s kuličkami velkými jako vejce, zralými a sladkými a šťavnatými. A když jste jeli ještě dál, večer jste dojeli do žulového města Macerava, kde se dělala báječná vína. Říkalo se, že stačí projít se po ulicích a vdechovat zdejší vzduch a člověk se drobátko picne. Nejlepší ročníky se prodávaly za tisíce a tisíce zlatých a maceravští obchodníci s vínem patřili k nejbohatším lidem v království.

Ale kousek na sever od Maceravy se stala podivná věc.

*Měl překrásné zlatavé kudrlinky a úchvatný pěstěný knír a náramně mu to slušelo
v těsných pumpkách, sametových kabátčích a našasených košilích,
které v té době bohatí pánové nosili.*

Kateřina, 6 let, Praha 10

Jako kdyby se tu kouzelně bohatá půda Přehršlánie tou nejlepší trávou, nejlepším ovocem a nejlepším obilím na světě vyčerpala. V nejsevernějším výběžku ležela oblast zvaná Mokřad a tady rostly jen jakési gumové houby bez chuti a tenká suchá tráva, která uživila sotva pár prašivých ovcí.

Mokřadští, kteří tu pásli ovce, nebyli upravení, zakulacení a nastrojení jako občané Maceravy, Vurstporku, Tvarošic a Kruasan. Byli vyzáblí a otrhaní. Jejich podvyživené ovce se v Přehršláni ani za hranicemi nikdy příliš draze neprodaly, a tak jen málo Mokřadských vůbec kdy ochutnalo vynikající přehršlánské víno, sýry, maso nebo pečivo. V Mokřadu se nejčastěji jedl mastný vývar z ovcí, které byly tak staré, že už je nikdo nechtěl koupit.

Zbytek Přehršlánie měl Mokřadské za podivíny, mrzuté, špinavé a nevrle drbany. Mluvili drsným hlasem, který Přehršlané rádi napodobovali, a zněli jako chraptivé staré ovce. Z jejich způsobů a prostoty si všichni tropili žerty. Kdybyste se v Přehršláni přeptali, dozvěděli byste se, že jediná kloudná věc, která kdy z Mokřadu vzešla, byla legenda o Ikabogovi.

KAPITOLA 2

Ikabog

Legendu o Ikabogovi si vyprávějí už celé generace Mokřadských. Jednoho dne doputovala až do Kruasan a v době, o které vyprávím, ten příběh znali všichni. Jak už to s legendami bývá, trochu se měnila podle toho, kdo ji zrovna vyprávěl. Nicméně všechny verze se shodovaly, že v nejsevernějším cípu země, v rozlehlém temném a mlhavém močálu, kam se žádný člověk neodvážívá vstoupit, žije příšera, která pojídá děti a ovce. Tu a tam odnese i dospělého, když se v noci zatoulá k močálu příliš blízko.

Zvyklosti i vzezření Ikaboga se též měnily podle vyprávěče. Někteří ho popisovali spíš jako hada, jiní jako draka nebo vlka. Někdo tvrdil, že řve, jiný zase, že syčí, a ještě další prohlašovali, že se pohybuje neslyšně jako mlha, která bez varování padne na blata.

Ikabog má podle té legendy mimořádné schopnosti. Dokáže napodobit lidský hlas, aby nalákal pocestné do svých spárů. Kdybyste se ho pokusili zabít, zázračně by se uzdravil nebo se rozdvojl. Umí létat, chrlit oheň, plivat jed – Ikabogovy schopnosti zkrátka končily až tam, kam sahala představitivost vyprávěče.

„Koukej zůstat na zahradě, až budu pracovat,“ nabá-

*Někteří ho popisovali spíš jako hada,
jiní jako draka nebo vlka.*

Elen, 12 let, Černošice

dali rodiče po celém království své děti, „nebo tě chytí Ikabog a sežere tě.“ A kluci a holky po celé zemi si hráli na to, že s ním bojují, navzájem se strašili historkami o něm, a když se jim povedl dost přesvědčivý příběh, dokonce se jim o Ikabogovi i zdálo.

Vilém Veselka byl jeden takový kluk. Jednou večer, když k nim na večeři přišli Hrdličkovi, pan Hrdlička všechny bavil nejnovějšími zprávami o Ikabogovi. Vilém se pak v noci vzbudil celý vyděšený a uplakaný ze sna, v němž na něj obrovité bílé oči zářily nad mlhou zahaleným močálem, do kterého se pomalu propadal.

„Tíše, už je dobře,“ konejšila ho maminka, která se k němu do pokojíčku připlížila se svíčkou a teď ho kolébala na klíně. „Žádný Ikabog není, Vilíku. Je to jen hloupá povídačka.“

„Když... když pan Hrdlička povídal, že se ztrácejí ovce,“ škytal Vilém.

„To je sice pravda,“ opáčila maminka, „ale ne proto, že by je kradla nějaká příšera. Ovce jsou hloupoučká stvoření, zkrátka se zaběhnou a ztratí se v močálech.“

„Když... když pan Hrdlička povídal, že se ztrácejí taky li-lidi!“

„Jen ti, co nemají kouska rozumu a zabloudí do močálu po setmění,“ odvětila paní Veselková. „A teď už tíše, Vildo, žádná příšera není.“

„Když... když pan Hr-Hrdlička povídal, že lidé za okny slýchají hlasy a rá-ráno jsou slepice pryč!“

Paní Veselková už to nevydržela a rozesmála se.